

Spørgsmålet, der bare ikke vil forsvinde!

Ja eller nej til kvindelige præster?

Af Hans Christensen.

I et interview i Katolsk Orienter nr.7, 30. årgang belærer pastor Lars Messerschmidt os om, at Pave Johannes Paul d.II i sin encyklika, Evangelium Vitae, ufejlbarligt erklærer, at Kirken ingen bemyndigelse har til at præstevie kvinder. Der bruges udtryk, henvisninger og krav, som tydeliggør, at udsagnet er ment som ufejlbarligt. Det er lige så godt som en "ex cathedra" deklARATION!

Derfor kan eller bliver spørgsmålet om kvindelige præster ikke behandlet teologisk, mener pastor Lars Messerschmidt. Det tør siges at være noget af en hån mod de teologer, der beskæftiger sig netop med dette spørgsmål.

I følge pastor Lars Messerschmidt skal vi nu ihukomme vor børnelærdom og ikke kræve en ordentlig argumentation for Pavens udsagn og slet ikke dialog om emnet. Vi må tage, hvad Kurien har gjort sig umage for at sige, selv om Paven egentlig ikke behøver at afsløre sine bevæggrunde – vi skal i tro modtage budskaber, sic!

Men en tro med undertrykte spørgsmål fører uvægerlig til åndelig uredelighed. Det lærte vi som voksne!

Men Generalvikaren er dog redelig nok til at afsløre at argumentationen om ufejlbarligheden stammer fra Vat.II's Konstitution om Kirken – Lumen Gentium (25). - Men her står vist mere end pastor Lars Messerschmidt's egen børnelærdom!

Det er dårlig videnskab ikke at undersøge og bruge sine kilder så objektivt og grundigt som overhovedet muligt, navnlig når det gælder noget så vigtigt som en Konciliær Konstitution. Det skylder vi både koncilsfædrene og Helligånden. Oplyst af Helligånden er der nemlig indlagt et par musefældeklausuler i dokumentet. Den ene er i det efterfølgende tillæg. Denne sikrer, at et flertal af biskopper ikke kan beslutte noget bag om ryggen på Paven, noget der tidligere i historien havde voldt paver problemer. Dette tillæg er ikke underskrevet af koncilsfædrene.

Den anden klausul står i selve det afsnit, pastor Lars Messerschmidt refererer til. Klausulen er sandsynligvis indsat for at begrænse bispekollegiets indflydelse. Den synes for en overfladisk betragtning at stå noget i modsætning til foregående udsagn om ufejlbarlige erklæringer, men giver så meget desto mere mening, fordi koncilsfædrene hér erklærer deres tillid til Helligåndens Virke:

"Disse definitive afgørelser (ufejlbarlige udtalelser) kan aldrig mangle Kirkens tilslutning på grund af samme Helligåndens virke, hvorved hele Kristi hjord bevares og gør fremskridt i troens enhed."

Nu er Kirken jo os alle også lægfolket og når udtrykket "hele Kristi hjord" bruges synonymt med Kirken, er der næppe tvivl mulig.

Nu kniber det vist lidt med "tilslutningen"!

Hvad gør vi så?

Man kan med pastor Lars Messerschmidt påstå, at det ikke har noget med teologi at gøre. Men en påstået ufejlbarlig erklæring har med teologi at gøre (tro og moral).

Vi kan bruge "Ratzinger-metoden". Vi sætter de tvivlende og spørgende udenfor for derigennem at opnå enighed og enhed. Det er en mulighed, som dog næppe er i særlig god overensstemmelse med Evangeliet.

Endelig kunne man tage klausulen og dens ordlyd meget alvorligt og antage, at "Helligåndens Virke" ikke i øjeblikket overbeviser de mange troende, der ud fra en ren

samvittighed, mener noget andet. Synden mod Helligånden håber jeg ikke nogen vil tænke på i denne her forbindelse.
Kan være at Helligånden ikke er helt så begejstret for en påstået ufejlbarlig udtalelse, der kunne tolkes derhen, at kønnene er vigtigere for Gud end det hele menneske.
Ingen ordentlig "Abba" ser jo sådan på sine børn.

Hans Christensen
2004